

малини — 250 тис. грн, на 1 га лохини — до 700 тис. грн. разом з тим, суниця поверне затрати впродовж 18 місяців, малина — 24 місяців, а високомаржинальна лохина — на 5й рік. Водночас суницю необхідно пересаджувати кожних 3 роки, малину — за 8–10 років, лохину ж можна посадити раз і ніколи більше її не турбувати. Поточні щорічні витрати на виробництво 1ц продукції в середньому по країні до 4 тис грн.

УДК 378

Ковальчук Є. С., старший науковий співробітник
Український інститут експертизи сортів рослин
e-mail: 5916706@ukr.net

ПОГЛЯДИ МОЛОДИХ НАУКОВЦІВ НА РОЗВИТОК СУЧАСНОЇ АГРАРНОЇ НАУКИ

Стан сільськогосподарських земель сьогодні є чи не ключовою проблемою після військової. Їх відновлення та відродження є нагальними. І це важливе стратегічне завдання для вітчизняної аграрної науки.

Вперше розпочали дослідження аграрної науки представники класичної школи економіки В. Петті, П. Буагільбер, Ф. Кене, В. Мірабо, В. Гурне, А. Тюрго, П. Немур, Д. Рікардо, К. Маркс. Дане питання досліджували вітчизняні науковці як П.Т. Саблук, О.В. Боднар, В.І. Бойко, О.В. Захарчук та ін.

Заклади освіти Мінагрополітики за рахунок коштів державного бюджету виконують державне замовлення щодо підвищення кваліфікації фахівців агропромислового комплексу. Нині багато говориться про те, що українська аграрна наука орієнтується на міжнародний рівень. В Україні відсутні, на жаль, багатоканальні джерела фінансування науки. Наприклад, європейці, уряди інших розвинених країн, заохочують бізнес, щоб вони були гарантами в навчанні студентів, по закінченні навчальних закладів, студент автоматично стає працівником холдингу, який був спонсором при навчанні цього студента.

Ще існує така проблема, як престижність аграрної науки. Якщо ми подивимося на сучас-

тому, для господарств, що спеціалізуються на виробництві нішевих ягід, на відміну від інших видів сільськогосподарської продукції - при орієнтації на максимальний прибуток - потрібне ретельно обмірковане управління виробництвом, бажано із залученням спеціалістів-науковців та практиків зі стажем.

ний інформаційний простір України, ми помітимо, що в нас сформований негативний образ науковця. Це постійні якісь скандали із недобросовістю, якісь непорозуміння тощо. Тобто мало того, що держава не створює економічних стимулів для того, щоб в аграрну науку ішла молодь із новими креативними ідеями, ми ще й тих людей, які працюють, дискредитуємо.

Велика проблема, коли талановита молодь виїжджає за кордон, залишаються працювати переважно люди у віці.

Отже, зважаючи на ці й низку інших слабких сторін аграрної освіти та науки України, світові тенденції, переваги й недоліки, найбільш вигідною стратегією подальшого довгострокового розвитку аграрної освіти і науки може стати лише сприйняття науковця, як особистості.

Перспективним є розвиток навчально-практичних центрів аграрних вузів по підготовці кадрів робітничих спеціальностей для агропромислового комплексу регіону з подальшим використанням відповідної матеріально-технічної бази для набуття робітничих професій студентами.

Слід відновити й розвинути організацію практики студентів і працевлаштування випускників на основі договорів про цільову підготовку фахівців для підприємств галузі, з початку навчання студента.